

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 52Ek/1986/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119424766
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6119424766.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Platiť sa oplatí s.r.o., IČO: 45684618, so sídlom: Mostová 2, 811 02 Bratislava, zast.: Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 47255706, Michalská 14, 811 03 Bratislava, proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX C., o vymoženie 216,69 eur s príslušenstvom, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Vojtechom Markovičom PhD., so sídlom exekútorského úradu Bratislavská cesta 4303, 945 01 Komárno, sp. zn. 381 EX 932/19, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/1986/2019 zo dňa 13.11.2025, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/1986/2019 zo dňa 13.11.2025 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený a povinný **n e m a j ú** nárok na náhradu trov konania o zamietnutí sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/1986/2019 zo dňa 13.11.2025.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie, ktorý bol doručený súdu dňa 07.11.2019 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 216,69 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu – platobného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky č.k. 13C/26/2017 – 27 zo dňa 10.04.2017. Súd vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie dňa 03.09.2019.

2. Uznesením sp. zn. 52Ek/1986/2019 zo dňa 13.11.2025 súd námietky oprávneného proti upovedomeniu o zastavení exekúcie a výzve na úhradu trov exekútora zamietol. Predmetné uznesenie súd v osobe vyššieho súdneho úradníka okrem iného odôvodnil tým, že súdny exekútor okrem vyjadrenia predložil vo veci aj zoznam priebežne vykonávaných úkonov v predmetnom exekučnom konaní, z ktorých vyplýva zisťovanie majetku povinného s negatívnym výsledkom a to v evidencii vozidiel, v katastri nehnuteľností, v Sociálnej poisťovni, súčinnosť s bankami ako aj v Centrálnom registri exekúcie. Súd vlastnou činnosťou lustráciou v Sociálnej poisťovni, vykonane dňa 20.10.202 zistil, že povinný nepoberá dôchodkové poistenie, nemocenské, úrazové a ani poistenie v nezamestnanosti. Súd konštatoval, že vzhľadom na rozsah exekútorom vykonaných lustrácií či úkonov na zistenie majetku možno vyvodiť záver, že súdny exekútor v rámci výkonu tejto exekúcie v dostatočnom rozsahu zistil majetkové pomery povinného. Z vykonávaných úkonov vyplýva skutočnosť, že od začatia exekúcie do jej zastavenia od povinného nedošlo ani len k čiastočnému vymoženiu vymáhaného nároku deklarovaného exekučným titulom a ani trov exekúcie. Teda v priebehu exekúcie nebol na území Slovenskej republiky u povinného zistený taký hnuťelný či nehnuteľný majetok, pohľadávky, alebo iné majetkové práva, ktoré by bolo možné postihnúť výkonom exekúcie v rámci tohto exekučného konania a prebiehajúcej exekúcie. Pokiaľ oprávnený namieta uloženie donucovacieho opatrenia, súd konštatoval, že jeho účelom nemá byť sankcionovanie povinného a taktiež podľa exekučného poriadku nemožno prostredníctvom donucovacích opatrení vymáhať splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom, ktorá znie na peňažné

plnenie. Súd záverom uviedol že oprávnenému nebráni nič v tom, aby podal opätovný návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa bude domáhať splnenia povinnosti, ktorá bola povinnému uložená exekučným titulom. Súdny exekútor podľa názoru súdu postupoval správne, keď po uplynutí lehoty 5 rokov od začatia exekúcie odo dňa 04.09.2019, kedy mu bolo doručené poverenie na vykonanie exekúcie pristúpil dňa 17.06.2025 k vydaniu upovedomenia o zastavení exekúcie v zmysle ustanovenia paragrafu 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, nakoľko sa mu nepodarilo zistiť žiadny z exekvovateľný majetok povinného, ktorý by stačil aspoň na úhradu trov exekútora.

3. Proti uvedenému uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že súdny exekútor vykonal iba lustrácie elektronicky prístupných registrov, respektíve dopyty na orgány a inštitúcie, a to vrátane dopravného inšpektorátu, ale nie fyzické zisťovanie na mieste samom a spísanie hnutelného majetku podliehajúceho exekúcii v súlade s § 114 a 115 Exekučného poriadku. Súdny exekútor tak v rozpore s odôvodnením napadnutého uznesenia nevykonal riadne zisťovanie všetkého majetku povinného a skutočnosť splnenia podmienky pre zastavenie exekúcie exekútorom pre nedostatok majetku tak nebola ani súdnym exekútorom ani súdom preukázaná a predmetné upovedomenie o zastavení exekúcie je predčasné a napadnuté uznesenie nesprávne a v rozpore so zákonom. Práve zisťovanie aj hnutelného majetku povinného ako napríklad televízny prijímač, mobilné telefóny, hotové peniaze nad 165 eur, cennosti na bytoch, počítače a notebooky, nebežné odevy a iný textil a podobne a ich speňaženie je odôvodnené za okolností, ak povinný nemá iný postihnutelný majetok alebo príjmy a práve pri výške pohľadávky oprávneného v predmetnom exekučnom konaní, pre ktorú nie je primerané speňažovanie nehnuteľnosti alebo iného vysoko hodnotného majetku, aby ho oprávnený aj vlastnil. V tomto smere poukázal oprávnený na ustanovenie paragrafu 63 a 64 exekučného poriadku. Oprávnený zastáva názor, že súdny exekútor nevykonal zisťovanie majetku a podmienky zákona pre zastavenie exekúcie exekútorom neboli splnené, jedná sa teda o tvrdenie negatívnej skutočnosti, ktorej opak musí preukázať súdny exekútor. Navyše z exekučného spisu, ako zistil aj súd, skutočne nevyplýva, že by predmetné zisťovanie hnutelného majetku exekútor vykonal. Majú za to, že v podmienkach exekučného konania, v ktorom sú možnosti procesného útoku a procesnej obrany zúčastnených subjektov v súlade s paragrafom 200 a nasledujúcich Exekučného poriadku obmedzené, neprechádza na oprávneného dôkazné bremeno preukázania majetnosti alebo nemajetnosti povinného. V zmysle ustanovenia paragrafu 59 odsek 1 a Exekučného poriadku vyplýva, že exekútor je povinný vykonať úkony potrebné na zistenie majetku povinného a to vrátane fyzickej návštevy povinného a s tým súvisiacich zisťovaní hnutelného majetku. Na pokyny oprávneného exekútor prihliada, respektíve si žiada iba v prípadoch predpokladaných zákonom. Nie je správne tvrdenie súdu uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého mal oprávnený podávať návrhy exekútorovi. Exekútor vykonáva svoju právomoc samostatne a okrem zákonom ustanovených prípadov nie je viazaný žiadnymi návrhmi ani pokynmi oprávneného a oprávnený ani nemá možnosti zisťovať skutočnosti rozhodné pre postup v exekúcii, ktoré možnosti má v plnej miere exekútor. V prípade, ak by exekútor zistil huteľný majetok speňažiteľný v rámci exekúcie, čo by zistil iba na základe fyzickej obhliadky obydlia povinného, mohol/mal vyzvať oprávneného na úhradu akýchkoľvek preddavkov, ktoré by v súlade so zákonom bol exekútor oprávnený od oprávneného požadovať. To, že paragraf 59 odsek 1 Exekučného poriadku ustanovuje, že exekútor prednostne zisťuje existenciu majetku povinného podľa údajov v registroch, ktoré sú dostupné prostriedkami elektronickej komunikácie neznamená to, že exekútor vykonáva iba zisťovanie dostupné prostriedkami elektronickej komunikácie. To zvlášť pri výške vymáhanej pohľadávky do 2000 eur a zjavnej majetkovej situácie povinného, pri ktorom nemožno očakávať vlastníctvo nehnuteľností, pohľadávok, obchodných podielov, hodnotnejších vozidiel a podobne. Exekučný súd v konaní o námietkach má posúdiť, či boli splnené podmienky Exekučného poriadku pre zastavenie exekúcie súdnym exekútorom. Do kompetencie súdu patrí na riadne podanie námietky, zhodnotenia exekútora preveriť a preskúmať minimálne v rozsahu, či exekútor sám deklaroval vykonané zisťovanie všetkého možného majetku povinného nielen majetku evidovaného subjektami podľa paragrafu 2 vyhlášky MS SR číslo 68/2017 Z.z. Oprávnený nie je povinný navrhovať spôsob vykonania exekúcie exekútorovi. Exekútor je povinný iniciatívne využiť všetky možné spôsoby exekúcie a v prípade, ak je na ten, ktorý spôsob zákonom vyžadovaný súhlas oprávneného alebo úhrada preddavkov na trovy, má ich exekútor bez výzvy oprávnenému navrhovať a ich úhradu žiadať. Oprávnenému nie je zrejmé, prečo počas exekučného konania nedošlo k vykonaniu exekúcie predajom huteľných vecí, ktorých povinný je vlastníkom/spoluvlastníkom. Oprávnený nepredpokladá, že povinný naozaj nevlastní žiaden huteľný majetok, ktorý sa v nehnuteľnostiach kde žije, respektíve v jeho domácnosti nachádza. Oprávnenému nie je zrejmé prečo ak je jedinou možnosťou na vymoženie jeho peňažnej pohľadávky výkon exekúcie predajom huteľných vecí, nakoľko zisťovanie

majetku povinného formou automatického elektronického zisťovania podľa údajov, ktoré sú dostupné prostriedkami elektronickej komunikácie, z prostredia svojho exekútorského úradu boli negatívne, túto možnosť výkonu exekúcie má oprávnený súdny exekútor vopred navrhovať. Oprávnený poukázal na rozhodnutia vydané na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/1291/2019 a sp. zn. 40Ek/1204/2019. Oprávnený ďalej uviedol, že mu s poukazom na rozhodnutia okresného súdu nie je zrejmé, prečo sa súd pri posudzovaní námietok oprávneného voči upovedomeniu o zastavení exekúcie odklonilo od zaužívanej vyššie uvedenej rozhodovacej praxe, v ktorej súd v prípadoch s rovnakým skutkovým základom rozhodol, že nemajetnosť povinného neodôvodňuje len samotné vykonanie lustrácií v registroch dostupných súdny exekútorovi s negatívnym výsledkom. Oprávnený nie je povinný zisťovať a oznamovať exekútorovi kde sa má nachádzať hnutelný majetok povinného. Súdny exekútor má dostatok oprávnení na to, aby zistil a spísal všetok majetok povinného sám z vlastnej iniciatívy. Nie je pravdou, že súd nemá právomoc prešetrovať postup súdneho exekútora pri výkone exekúcie. Podľa § 32 Exekučného poriadku je súd oprávnený požadovať od exekútora vysvetlenia alebo správy o priebehu každej exekučnej veci, ktorá bola exekútorovi pridelená, ktoré je exekútor povinný súdu v určenej lehote poskytnúť. Z ustanovenia paragrafu 32 Exekučného poriadku jasne vyplýva dohľadové oprávnenie súdu voči súdny exekútorovi. Navyše nejde o nejaké prešetrovanie postupu exekútora ale skutkové zisťovanie naplnenia podmienok zákona pre zastavenie exekúcie, keď exekútor exekúciu zastavil, na čo má súd výsostnú právomoc a v rámci zisťovania dôkazov pre svoje rozhodnutie vo veci je oprávnený žiadať súčinnosť a získavať podklady od kohokoľvek v súlade s Civilným sporovým poriadkom. Oprávnený tvrdí, že súdny exekútor nevykonal zisťovanie majetku a že podmienky zákona pre zastavenie exekúcie exekútorom neboli splnené, jedná sa teda o tvrdenie negatívnej skutočnosti, ktorej opak musí preukázať súdny exekútor. Navyše z exekučného spisu ako zistil aj súdu, skutočne nevyplýva, že by predmetné zisťovanie hnutelného majetku exekútor vykonal. Pre zistenie hnutelných vecí v majetku povinného nie je potrebné navrhovať žiadny dôkaz, vykonávanie dôkazov je v exekučnom konaní beztak výnimočné a to najmä za situácie, keď zisťovanie aj hnutelného majetku povinného vyplýva zo základných povinností exekútora a exekútor má všetky právomoci na vykonanie tohto dôkazu. Pritom je oprávnený žiadať o súčinnosť aj tretie osoby, v ktorých majetku sa prípadne môže nachádzať majetok povinného. Ak si exekútor presadil u zákonodarcu náhodné pridelovanie exekúcií, majú zabezpečiť, aby kvalita výkonu exekučnej činnosti u všetkých zodpovedala kvalite jej výkonov u tých exekútorských úradov, ktorých si do zavedenia náhodného pridelovania oprávnení na vedenie exekučného konania vyberali. V podmienkach všeobecne známej nízkej vymožitelnosti práva v Slovenskej republike by mali byť súdni exekútori tí poslední, ktorí „od stola“ prístupom ešte znižujú možnosti veriteľov domôcť sa svojho práva. Nie je pravda, že by im Exekučný poriadok nedával dostatok možností, alebo im bránil v dôslednom výkone exekučnej činnosti neprimeraným dôrazom na práva povinných. Oprávnený má za to, že je spravodlivé, aby v právnom štáte oprávnený, ktorému bol nárok priznaný právoplatným exekučným titulom mohol očakávať riadne a dôkladné vykonanie exekúcie bez toho, aby sa musel kontrolovať a dohliadať na činnosť exekútorov, ktorí majú na výkon exekúcie monopol, exekučné veci sú im náhodne pridelované a sú štátom poverené ako osobitne odborne spôsobilé a zmocnené osoby. Tiež sa nemá stať pravidlom spôsob vykonávania exekúcie formálnym spôsobom v rámci ktorého exekútori iba od stola dožiada orgány a inštitúcie a pri negatívnom výsledku zastaví exekúciu a inkasuje náhrady podľa vyhlášky.

4. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

5. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

6 Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdny úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

9. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku pri fyzickej osobe je predpokladom zastavenia exekúcie pre nemajetnosť nezistenie majetku exekvovateľného v tomto exekučnom konaní po dobu piatich rokov, nie absolútna nemajetnosť. Ak teda po dobu piatich rokov (od začatie exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku) nebude zistený ďalší existujúci exekvovateľný majetok povinného, úlohou exekútora je zastaviť exekučné konanie upovedomením o zastavení exekúcie.

11. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol.

12. V tomto smere treba konštatovať, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka je vecne správne, keď vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav veci a zo zisteného skutkového stavu dospel k správne právnemu záveru.

13. Na podporu správnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka súd prvej inštancie dopĺňa, že po oboznámení sa s obsahom správ, ktoré do spisu doložil súdny exekútor, musí aj súd prvej inštancie konštatovať, že nezistil žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie upovedomenia o zastavení exekúcie. V prvom rade možno pripomenúť (ako konštatoval vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení), že dôvodom pre zastavenie exekúcie podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku je nezistenie majetku, ktorý je možné zexekvovať v predmetnom exekučnom konaní, t.j. relatívna nemajetnosť, a nie neexistencia akéhokoľvek majetku povinného, teda absolútna nemajetnosť. V konkrétnom exekučnom konaní sa tak môže stať, že napriek tomu, že povinný disponuje majetkom podliehajúcim exekúcii, pôjde o majetok, ktorý v predmetnom exekučnom konaní nie je možné zexekvovať. V prípade, ak súdny exekútor po uplynutí doby 5 rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku dospeje k záveru o tom, že u povinného nebol zistený majetok, ktorý by mohol byť postihnutý exekúciou, nemá inú možnosť ako vydať upovedomenie o zastavení exekúcie. Možno ešte doplniť, že spôsob, ktorým sa vykoná exekúcia, určuje práve súdny exekútor, a to na základe preskúmania majetkových pomerov povinného. Objektívne zhodnotenie majetkových pomerov povinného, podloženie zistených skutočností písomnými dôkazmi a vyvodenie záveru o možnosti či nemožnosti vykonania exekúcie v závislosti od majetkových pomerov povinného, patrí do kompetencie súdneho exekútora. Súdny exekútor je pri tom povinný vykonávať túto činnosť podľa Exekučného poriadku s odbornou starostlivosťou, s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí. Výkon exekučnej činnosti spadá do kompetencie súdneho exekútora. Spôsob vykonania exekúcie určí exekútor tak, aby bol primeraný vymáhanej povinnosti a aby hodnota zabezpečeného majetku povinného zodpovedala hodnote vymáhanej povinnosti. Exekučný súd nie je subjektom oprávneným na skúmanie majetkových pomerov povinného, ktorého skúmanie má prebehnúť pred súdnym exekútorom. S poukazom na vyššie uvedené bolo teda v predmetnej exekúcii úlohou súdneho exekútora, aby vykonanou lustráciou zistil majetkové pomery povinného a zvolil taký spôsob uspokojenia vymáhanej povinnosti, aby bol k nej primeraný. Pokiaľ súdny exekútor v rámci zisťovania majetkových pomerov povinného nezistil žiadny exekvovateľný majetok a od začatia exekúcie uplynulo 5 rokov, bol povinný postupovať v zmysle § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku a vydať upovedomenie o zastavení exekúcie.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedeného tak súd prvej inštancie nemôže s argumentáciou oprávneného súhlasíť. Ďalšie vedenie exekúcie nemôže byť založené len na pravdepodobnej existencii majetku povinného resp. na tom, že súdny exekútor podľa oprávneného nevykonal všetky jemu dostupné možnosti vykonania exekúcie. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že súdny exekútor nie je povinný vykonať fyzické zisťovanie v mieste bydliska povinného. Tento spôsob vykonania exekúcie zvolí len v prípade, ak predpokladá, že v mieste bydliska povinného sa budú nachádzať hnutelné veci vyššej hodnoty.

Bolo by totiž v rozpore s princípom hospodárnosti, účelnosti a efektívnosti, ak by miestne zisťovanie vykonával vždy a spisoval by aj také hnutelné veci, ktorých predajom by neuspokojil ani len trovy exekúcie. Nie každý televízny prijímač, počítač, mobilný telefón či iné hnutelné veci sú totiž predajné tak, ako sa zrejme domnieva oprávnený. Tu totiž nemožno ignorovať ekonomickú realitu života fyzických osôb v Slovenskej republike a predstavu oprávneného o nutnosti vykonania mobiliárnej exekúcie možno označiť za iluzórnu. Treba tiež doplniť, že vedomosť o majetkových pomeroch povinného súdny exekútor v súčasnej dobe môže získať nielen fyzickým zisťovaním, ale aj prostredníctvom internetu či sociálnych sietí. Súdny exekútor si tak vie urobiť predstavu o majetkových, príjmových a sociálnych pomeroch povinného aj bez zisťovania v mieste bydliska povinného, pričom pri kreovaní tohto úsudku vychádza aj zo svojich dlhoročných skúseností. Následne, exekučný súd sa na tento úsudok súdneho exekútora spolieha, keďže ako už súd uviedol vyššie, súdny exekútor je odborne spôsobilou osobou a do jeho činnosti súd zasiahne len v prípade vážnych zistení a nezrovnalostí, ktoré sú založené na objektívnych skutočnostiach. Domnienka oprávneného, že by sa v mieste bydliska povinného mohli nachádzať hodnotné hnutelné veci, však nie je podložená žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami. Práve naopak, šablónovitosť a všeobecnosť podanej sťažnosti (oprávnený sťažnosť s rovnakým obsahom totiž podal vo viacerých exekučných veciach) evokuje skôr snahu oprávneného len zbaviť sa resp. oddialiť povinnosť úhrady trov exekučného konania. V okolnostiach prejednávanej veci súd navyše poukazuje na samotné vyjadrenie súdneho exekútora, že z vlastnej skúsenosti vyplývajúcej z výkonu exekučnej činnosti, je náročné až nemožné speňažiť iný majetok ako motorové vozidlo, alebo iný ako hnutelný majetok.

15. Pokiaľ ide o argumentáciu oprávneného, že tento nie je povinný zisťovať a oznamovať exekútorovi kde sa má nachádzať hnutelný majetok povinného súd udáva, že aj keď túto povinnosť od oprávneného v exekučnom konaní nikto nevyžadoval, s týmto názorom oprávneného možno súhlasiť. Je však v záujme oprávneného za predpokladu, ak má tento vedomosť o existujúcom hnutelnom majetku povinného, aby o uvedenej skutočnosti súdneho exekútora informoval v záujme efektívneho vedenia exekúcie a možného uspokojenia pohľadávky oprávneného. Nejde vo svojej podstate o prechod dôkazného bremena, ale o poskytnutie súčinnosti pri vykonávaní exekúcie.

16. Súd prvej inštancie má jednoznačne za to, že pokračovať v exekúcii má význam len pri existencii reálneho majetku, ktorý možno reálne speňažiť a za súčasného splnenia podmienky, že výťažok z tohto speňaženia postačí aspoň na trovy exekúcie. V opačnom prípade je nutné konštatovať, že hoci povinný môže vlastniť (resp. vlastnil) nejaký majetok, za stavu, že tento majetok je nespeňažiteľný alebo speňažiteľný len za veľmi malú hodnotu, treba nevyhnutne dospieť k záveru o nemajetnosti povinného. Napokon, treba opätovne zdôrazniť, že súdny exekútor nemá pri postupe podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku na výber, ale naopak je povinný vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, ak sú splnené zákonom normované podmienky. Vydanie upovedomenia teda nespočíva na jeho vôli. Veď aj pre súdneho exekútora by bolo výhodnejšie, pokiaľ by povinný nejaký majetok mal, tento majetok speňažiť, pretože z tohto výťažku súdnemu exekútorovi vzniká nárok aj na odmenu vo výške 20 % z vymoženého, pričom pri zastavení exekúcie má nárok len na náhradu paušálnych výdavkov vo výške 60,-Eur (+ DPH), ktorá náhrada v zásade nepokryje v celom rozsahu skutočné náklady súdneho exekútora, ktoré mu vznikajú v súvislosti s vedením exekúcie. Súdny exekútor, ani súd, však nie je garantom existencie majetku povinnej osoby a súčasťou práva na súdnu ochranu nie je aj právo na skutočné, reálne vymoženie pohľadávky. Pokiaľ povinný nedisponuje zodpovedajúcim majetkom umožňujúcim vymoženie pohľadávky, súdny exekútor, ani súd za uvedený objektívny stav zodpovednosť nenesú.

17. Na základe zisteného skutkového stavu v predmetnej veci tak možno konštatovať, že súdny exekútor pred vydaním upovedomenia o zastavení exekúcie majetkové pomery povinného dostatočne preskúmal a rovnako neopomenul vykonať lustrácie v dostupných registroch. Keďže v čase vydania upovedomenia o zastavení exekúcie všetky skutkové zistenia indikovali neexekvovateľnosť majetku povinného, vydané upovedomenie nemožno považovať za predčasné, ale naopak za vydané plne v súlade s Exekučným poriadkom.

18. K poukazu oprávneného na rozhodnutia tunajšieho súdu v obdobných prípadoch súd uvádza, že pri svojom rozhodovaní sú všeobecné súdy povinné v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP postupovať podľa ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, pričom nie každé jednotlivé rozhodnutie najvyššej súdnej autority (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR) je možné považovať za ustálenú judikatúru. Za takú možno

považovať len také rozhodnutia, ktoré najvyššie súdne autority publikovali a tým vyhlásili, že sa vo svojej rozhodovacej praxi budú nimi riadiť. V zmysle uvedeného tak tento exekučný súd v tejto veci nie je rozhodnutiami v iných exekučných konaniach, a to dokonca len rozhodnutiami jediného vyššieho súdneho úradníka, ktoré ani neprešli sudcovským prieskumom viazaný. Navyiac v konania označených oprávneným boli rozhodnutia súdu vydané na inom skutkovom základe, konkrétne v konaní vedenom pod sp. zn. 67Ek/1291/2019 bolo zistené, že povinný bol podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti v podiel 1/1 v pomere k celku a v konaní pod sp. zn. 40Ek/1204/2019 súd nemal dostatočne preukázané zisťovania majetku a príjmov povinného súdnym exekútorom, ktorý na výzvu súdu ani nereagoval).

19. Na záver súd konštatuje, že podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv.

20. So zreteľom na vyššie uvedené preto súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu vydaného vyšším súdnym úradníkom sp. zn. 52Ek/1986/2019 zo dňa 13.11.2025 ako nedôvodnú zamietol, keď napadnuté uznesenie ako aj nadväzujúce upovedomenie o zastavení exekúcie vyhodnotil ako vecne správne a vydané v súlade so zákonom.

21. O trovách konania súd rozhodol tak, že oprávnený ani povinný nemajú nárok na náhradu trov konania v súvislosti s podanou sťažnosťou oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.53Ek/1949/2019 zo dňa 07.08.2025. Oprávnený si v podanej sťažnosti nárok na náhradu trov konania neuplatnil, povinnému nárok na náhradu trov konania nevznikol (sťažnosť oprávneného mu na vyjadrenie zaslaná nebola).

22. Navyše súd konštatuje, že právna úprava trov exekúcie je v Exekučnom poriadku v zásade komplexná, pričom Civilný sporový poriadok je možné aplikovať len na tie momenty exekučného konania, ktoré nie sú Exekučným poriadkom upravené komplexne (napr. § 255 CSP zásada úspechu a neúspechu). Exekučný poriadok v pozícii *lex specialis* vymedzuje okruh subjektov, o nákladoch ktorých možno uvažovať ako o trovách exekučného konania a následne jednotlivé zložky trov týchto subjektov vymedzuje Exekučný poriadok v § 195 až 199g taxatívnym spôsobom, spolu s pravidlami pre ich uplatnenie a (prípadnú) náhradu. Keďže sa jedná o taxatívny výpočet, náklady iných subjektov, ale ani iné náklady nominovaných subjektov nemožno považovať za trovy exekučného konania (Števec, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 814). V ustanovení § 199a Exekučného poriadku zákon taxatívnym spôsobom ďalej vymenúva, čo považuje za trovy účastníkov konania, a teda na strane oprávneného sú to výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky za zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie; na strane povinného sú to výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie. Účastník konania teda môže vynaložiť aj akékoľvek iné výdavky, ale zákon pri nich ani neuvažuje o možnej náhrade v exekučnom konaní. Uvedené plne korešponduje aj s právnou úpravou obsiahnutou v § 13a ods. 2 písm. c) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v zmysle ktorého v rámci exekúcie možno priznať náhradu trov právneho zastúpenia len za tie úkony, ktoré sú tu uvedené, a to prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu (pod čo treba subsumovať aj návrh na zastavenie exekúcie), zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu. Ako je z uvedeného zrejmé, zákonodarca mal jednoznačne spomenutou právnou úpravou za to, aby trovy v rámci exekučného konania boli minimalizované na maximálnu možnú mieru tak, aby bolo zachované právo na súdnu ochranu a právnou pomoc účastníkov, čo zodpovedá aj charakteru exekučného konania ako konania vykonávacieho. V priebehu exekučného konania sa nepredpokladá existencia nových a závažných skutočností, ktoré by si vyžadovali iné ďalšie úkony, ako tie ktoré sú uvedené v § 13a ods. 2 písm. c) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§